

Başarmak İçin

Faşist diktatörlük 5. yılına girdi. Bu süre zarfında egemen devlet biçimi kurumlaştı, militarizm daha da kökleşti. Emperyalizm ve işbirlikçi yerli tekel, kanlı Evren diktatörlüğünün süngü zoruyla egemenliğini güçlendirdiler.

Ne ki, ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımların derinleşmesini önleyemediler, faşist devlete kitle desteği sağlayamadılar. İşçilerin, köylülerin, öğrencilerin, aydınların ve faşizmden hoşnut olmayan diğer sınıf ve tabakaların gelişen muhalefeti; zindanlardaki şanlı direnişler tüm baskı, zorbalık ve sömürü politikalarına rağmen, anti-faşist potansiyelin gün geçtikçe güçlendiğinin kanıtıdır. Diktatörlük bu geçişin farkındadır ve bunun içindir ki, dikkatleri başka yere çekmek için bin bir entrika ve oyuna başvuruyor.

Gerçek durum buyken, geniş anti-faşist muhalefetin toparlanmasında çekici halka rolünü üstlenecek olan Türkiye ve Kürdistanlı komünist ve devrimci-demokratik saflardaki dayanıklılık, bazı olumlu adımlara rağmen sürüyor. Hala kalıcı güç ve eylem birlikleri; ortak cepheleşmiş değil. Dar grup çıkarlarının ve zaafalarının aşılması, ortak birlikliklerin oluşturulması zorunludur. Artık soyut ve ilkesiz birlik arayışları son bulmalı, yarıntın zorlu mücadelesine sağlam ve güçlü temellerde hazırlanmalıdır. Türkiye ve Kürdistan halklarının başına muhsallat olan faşist diktatörlüğü yıkmaya görevini başarmak, sözünü ettığımız birlikteliklerin bugünden oluşturulmasına ve mücadelenin temel alanlarda yükseltilmesine bağlıdır.

Partimiz, tüm bunların bilincindedir ve gerek Kürdistan düzeyinde, gerekse Türkiye ve Kürdistan genelinde olsun, kalıcı ve güçlü eylem birliklerinin, ortak cephelerin oluşması için her türlü fedakarlığa hazırdır, bu konuda sürdürdüğü ilkel girişimlerini ardıcıl bir biçimde devam ettirecektir.

Zafer Ergeç Halkımızdır

Sömürgeci faşist Türk cuntasının, sindirme ve imha planları için Hakkarî-Sirt yöresine naklettiği komando birlikleri bir taraftan İran ve Irak Kürdistanı'na yönelik işgal eylemlerini sürdürürlerken, diğer yandan sınır şerhindeki en stratejik bölgelerine yerleşmiş bulunmaktadırlar. İşgal birlikleri; Hakkarînin Beytüşebap İlcesinin Farsın, Pertavin ve Çeman köylerinde; yine Beytüşebap-Hakkarî arasındaki Suvara Xali ve Beytüşebap-Uludere arasındaki Suvara Drahîne (Danin Geçidi)'de, Cemanî'de ve Irak Kürdistanı'na yönelik eylemler için en elverişli yer olan Melîse ve Dule köylerinde üstlenmişlerdir. Buralar, Irak ve İ-

ran Kürdistanı'na yönelik işgal eylemlerinde üs olarak kullanılıyor.

Ağustos ayı ortalarında başlatılan sindirme ve imha eylemleriyle birlikte genel olarak Kürdistan'da komünist, devrimci-demokrat ve yurtsever avına çıkan militarist Türk Ordusu, özel olarak da boşaltılması düşünülen sınır şerhindeki tüm köylerde köylüleri toplayarak helikopterlerle Uludere'nin SEGİRİK köyündeki karargahta kurulan toplama kampına taşınmıştır. Köylülere bu toplama kamplarında ağır baskı ve işkence yapılmakta, cunta tarafından yöre halkına

Devamı sayfa 11'de

Ortak Çağrı ve Basın Açıklaması

Militarist Türk Ordusu'nun Ağustos ayı ortalarında İran ve Irak Kürdistanı'na saldırması ve Türkiye Kürdistanı'nda yaygın operasyonlara girişmesi ile ilgili olarak PPKK, TKSP, KUK, TEKOŞIN ve RIZGARİ bir basın açıklaması yaptılar. Partimiz ve sözkonusu parti ve örgütler ayrıca devlet ve hükümet başkanlarına, barışsever, demokrat nitelikli kişi ve kuruluşlara bir çağrı da yaptılar.

Basın açıklamasında Evren cuntasının Kürdistan halkına yönelik sindirme ve imha girişimlerine, saldırılarına dikkat çekilerek şöyle deniliyor:

"Gerçek şu ki, Türk Ordusu şu veya bu bahane ile Kürt halkına karşı bir saldırı başlatmış bulunuyor. Bu saldırı hareketi her an büyük bir katliama dönüşebilir. Ayrıca Türk hükümetleri bölgeyi boşaltmak için öteden beri planlar yapmakta ve fırsat kollamaktadır.

"Biz aşağıda imzası bulunan politik örgütler, tüm ilerici ve demokrat çevreleri, insan hakları savunucularını, basın-yayın organlarını halkımızı yönettilen bu yeni tehdite karşı çıkmaya, Türk yönetiminin ırkçı-sömürgeci uygulamalarını mahkum et-

meye ve halkımızla dayanışma içerisinde bulunmaya çağırıyoruz".

Öte yandan, devlet ve hükümet başkanlarına, barışsever, demokratik kişi ve kuruluşlara gönderilen ortak çağrıda Kürdistan halkı üzerinde süregelen baskılar vurgulanıyor. Kürdistan hakkında kısa bir ön açıklamanın da yapıldığı çağrıda sömürgeci diktatörlüğün son saldırı ve işgal eylemleri üzerinde duruluyor, ABD ve NATO'nun bölgeye yönelik planlarına ve bu planlarda Türkiye'nin üstlendiği role dikkat çekiliyor. Çağrının son bölümünde şöyle denmektedir:

"Sayın yetkililer, ilerici ve demokrat insanlar, insan hakları savunucuları,

"Türkiye, BM'e üye bir devlettir. Bu örgütün ilkelere uymayı taahhüt etmiş, Helsinki Nihai Sözleşmesi ve İnsan Haklarıyla ilgili daha başka çok sayıda belgenin altına imza atmıştır. Avrupa Konseyi'ne üye durumdadır.

"Ancak Türk hükümetleri öteden beri altına imza attıkları tüm bu antlaşmalara aykırı hareket etmektedirler. Genel olarak Türkiye'de demokratik hakların

Devamı sayfa 11'de

HER ŞEY PARTİ İÇİN !

PARTİ YAŞAMININ DİNAMİZMİ

Ferhad ÇELENG

Parti yaşamının sürekli canlılandırılması her Marksist-Leninist partinin olduğu gibi, partimizin de başlıca amaçlarından biridir. Böylesi amaç uğruna verilen mücadele farklı tarihsel aşama ve koşullarda çeşitli biçimler alsa da, özünde örgütsel yaşamın daha da canlandırılması ve yüksek düzeye kavuşturulması yönündeki girişim ve çabalar süreklidir. Ve bu görev, tek tek komitelerin değil, partinin, yani merkez komitesinden en alt hücreye kadar uzanan tüm hiyerarşik yapının bütünsel görevidir. Örgütlenmenin resmi ifadesi olan parti tüzüğü, örgütsel çalışmalara biçim kazandırmakla birlikte, esas sorun, tüzüksel normların sağlıklı ve yaratıcı işletilmesidir, doğmatizmden arınmış görüş ve sorumluluk anlayışının egemen kılınmasıdır.

Hiç kuşku yok ki, örgütsel yaşam ve biçimleri için her zaman geçerli bazı reçeteler yoktur. Parti tüzüğü de dogmatik ve biçimsel olarak uygulanırsa sonuç alıcı olmaz. Çünkü örgütsel normların sağlıklı ve başarıyla uygulanması, parti tüzüğünün canlı özünün kavranması ve de değişen koşullara uyum gösterilme, güçlü bir örgütsel yaşam sorunudur. Herşey ne tüzükte yer alabilir, ne de dünya komünist hareketinin deneyimlerinde bulunur. Hele örgütsel yaşam, kaba ve katı formülasyonlara hiç sığmaz. Bellirlenmiş örgütsel ilke ve kurallar geliştirici, ilerletici oldukları oranda maddileşirler, örgütsel yaşamda gerçekten kuvaz rolünü oynarlar. İşte bu konuda tüm partililere görev düşüyor.

Her üye partiden, parti de her üyeden sorumludur. Partililerin görev ve sorumlulukları, hakları salt tüzükte belirlenenlerle sınırlı değildir. Tüzükte yazılanlar her partili için geçerli olan genel, en asgari görev ve sorumluluklardır. Bu, hem tüzüklerin genel karek-

terinden; hem de örgütsel yaşamın canlılığının somut koşullara, bölgesel ve yöresel özelliklere göre daha boyutlu ve çeşitli sorunlarla, görevlerle karşılaşabileceği gerçeğinden kaynaklanıyor. Örgütsel yaşamın diyalektik hep ilerleye gitmeyi gerektirir.

Bu nedenle tüm partili yoldaşlarımız, tüzüksel normlara kesin uymaları yanında, ayrıca daha fazla ve büyük görev ve sorumluluklarının olduğunu bir an dahi olsa unutmamalıdır. Lenin'in "partinin tüm işleri doğrudan hep da temsilciler aracılığıyla eşit haklar temelinde ve hiç bir istisnasız tüm parti üyeleri tarafından yapılır" sözü, parti çalışmalarımızın daha ileri boyutlara kaldırılmasında; demokratik merkeziyetçiliğin ardıcıl bir biçimde gerçekleştirilmesinde; kolektivizmin her düzeyde sağlanması için harcanan çabalarda; eleştiri-özelleştirilmenin eksiksiz gözetilmesinde; her partili için geçerli, eşit, tek ve sıkı disiplinin oluşturulmasında her zaman gözünde bulundurulmalıdır. Sağ oportünizmin uzun yıllar partiyi içten içe kemirmesinin, dahası kemirebilmesinin, örgütsel işleyişe kendi oportünist anlayışını egemen kılabilmesinin temel nedenlerinden birinin de örgütsel yaşamın gerilliğinden, bütünsel görevin tüm partililere maledilememesinden kaynaklandığını gördük ve yaşadık. Partimizin 2. Kongresinde önemle üzerinde durduğumuz Leninçi örgütsel yaşam biçiminin gereklerini yerine getirmek tüm partililerin görevidir. Bu konuda tek güvence dinamik bir örgütsel yaşamın oluşturulmasıdır.

Öte yandan, parti-İçi demokrasi ve merkeziyetçilik bir bütünlükten ayrı yöndür. Kolektif yöneticiliğin sağlanması ve denetlenmesi parti İçi demokrasi- nin yeterince işletilmesinden ge-

cer. Bunun da yolu, öneridir, uyarıdır, bilgi alışverişidir, eleştiri-özelleştiridir. Örneğin, bir partili; gerek disiplinli, yaratıcı, kendi başına karar verebilme ve sorumluluk yüklenme yeteneğiyle; tüzüğün, mücadele yaşamının kendisine yüklediği görev ve sorumlulukları yerine getirmekle, gerekse partinin genel, bölge ve yerel sorunları, görevleri konusunda üst organlara-merkez komitesi dahil-iletildiği öneri, uyarı, eleştiri ve çeşitli konulardaki bilgilerle bütünsel görevi kendi payına yerine getirmiş olur. Partide eşit, tek ve sıkı disiplinin yerleşmesi için de tüm partililer temelde önemli görev ve sorumluluklara sahiptirler. "Nasıl olsa söyleyen vardır" veya "yoldaşlar en iyisini muhakkak yaparlar" anlayışı hem yanlış, hem de sorunların çözümü ve örgütsel görevlerin başarılmasında geciktirici bir role sahiptir.

Ayrıca, parti politikasının tespitine kendi düzeyinde katılmak bu doğrultuda öneri, uyarı ve eleştirilerde bulunmak, parti yönetimine kuşku duymanın ifadesi değildir. Aksine, bu görev; her partili politikanın tespit edilmesine kendi konumuna uygun yol ve yöntemlerle katkıda bulunmalıdır şeklindeki Leninçi anlayıştan kaynaklanıyor. Başta merkez komitesi olmak üzere tüm yönetici organların daha büyük sorumluluklar taşıdığı muhakkaktır. Ama bu durum, hiç bir zaman diğer partililerin görev ve sorumluluklarının önemini azaltmaz. Bu İki yönlü görev ve sorumluluk anlayışı birbirini tamamladığı, her biri diğerini teşvik ettiği oranda örgütsel yaşam gelişir ve güçlenir.

Dinamik ve güçlü örgütsel yaşama ilişkin bu görüşlerimiz, hiç kuşkusuz nihai amacımız olan komünist toplum ile ilgili görüşlerimizden kaynaklanıyor. Nasıl ki baskının ve sömürünün olmayacağı yarınki Kürdistan'da herkes üretime, üretimini yönetimine ve toplumun çok yönlü örgütlenmesine katılacaktır; örgüt-

Devamı sayfa 11'de

"SERBEST TOPLU PAZARLIK"TA PAZARLIK SERBEST Mİ ?

12 Eylül sonrasının faşist nitelikli yasalarıyla başlayan "toplu pazarlık" döneminin ilk sözleşme görüşmeleri, özgürlüğe susayan, açlık ve yoksulluk içinde kıvranan işçi sınıfının önemli bir kesimi tarafından umut ve heyecanla karşılanmış. Bilindiği gibi, "serbest toplu pazarlık" dönemi başlarken Sarı TÜRK-İŞ yöneticileri, sendikal hak ve özgürlüklere, işçi ücretlerine ilişkin, alışılmış dinsten kuru-sıkı demeciler verdiler. İşçi sınıfının tüm sendikal kazanımlarını elinden alarak, gerçek ücretlerini beş yılda yüzde 50 düşüren İMF patentli ekonomi politikasının baş mimarı Turgut Özal, "işçi ücretleri enflasyonun altında kalmayacak" yolundaki yalanını her zamanki pişkinliği ile tekrarladı. Burjuva basını tarafından "işçi babası" diye lanse edilmeğe çalışılan ve en büyük tekellerin sahiplerinden biri olan S.Sabancı, iki yüzüce "bu kadar az ücretle işçi çalıştırılmaz" dedi. Ama, bütün bu aktörce riyakarlıklar, kısa süre sonra, sözleşme masalarında ve imzalanmaya başlanan sözleşmelerde, acı ve katı gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyemedi. TÜRK İŞ yöneticilerinin kuru güültüsü, Özal ve Sabancı'nın yalanları, onların gerçek amaçlarını gizleyemediği gibi; işçi sınıfının umudu da, İMF, OECD ve Dünya Bankası gibi uluslararası emperyalist kuruluşlar ve işbirlikçi yerli tekeller tarafından işçi ücretleri için yürürlükteki enflasyon oranının çok çok altında belirlenen sınırlara çarparak bazı gerçekleri tekrar tekrar yankılatıp durdu.

24 OCAK KARARLARI VE İŞÇİ SINIFI

24 Ocak'ta fiyat artışlarına neden saydıkları yüksek enflasyonun, talep fazlasının yarattığı baskıdan ve "yüksek" işçi ücretlerinden kaynaklandığı yolundaki saptamalarını politikalarının temel dayanağı yaptılar. Bu

saptama, genel olarak emekçi halkın yaşam standartını düşürmeyi, özel olarak ücret artışlarını belli bir seviyede tutarak işçilerin satın alma gücünü azaltmayı, bir başka deyimle reel ücretleri düşürmeyi ve bu yolla iç talebi azaltmayı ön görüyordu. Bu ekonomik kararlar politik olarak tüm demokratik hak ve özgürlükleri, özel olarak da sendikal hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmayı gerektiriyordu.

Nitekim, darbeyle iktidarı zorla gaspeden faşist cuntanın terörü altında geçen dört yıllık süre içinde, işçi sınıfının kanı ve canı pahasına kazandığı tüm temel hak ve özgürlükler gibi sendikal hak ve özgürlükleri de bir bir elinden zorla alındı. Düzenlenen yeni yasalarla işçiler, Sosyal Sigortalar Kurumu'nun (SSK) Sosyal Güvenlik Kurulundan ve Kamu İktisadi Teşebbüslerindeki (KİT) sınırlı temsil haklarından da edildiler. Yüksek Hakem Kurulu (YHK) yenilediği tüm sözleşmelerden, iş güvencesi, iş düzeni, işçi sağlığı ve çalışma koşulları gibi konularda, iş yeri düzeyinde yönetime katılmayı içeren ve yılların mücadelesi sonucu kazanılan sözleşme maddelerinin tek tek ayıklanmış bulunuyor. Hükümet ve TÜRK-İŞ yönetimi, kademli tazminat ve emeklilik yaşları ile ilgili yasaları da işçiler lehine değiştirmek üzere anlaşmış bulunuyorlar. Böylece, işçi sınıfı, kendisi ile ilgili tüm kararların oluşum sürecinden ya devre dışı bırakıldı, ya da yeni yasalarla göre yürütülmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinde olduğu gibi tamamen göstermelik bir fonksiyona sahip kılındı.

Konuya ilişkin yasalarla getirilen kısıtlanmalar yetmiyormuş gibi, "serbest toplu pazarlık" düzenine geçilir geçilmez, daha önce bilincili olarak sözleşme süreçleri bir yıl uzatılan ve böylece iş-

çi düşmanı YHK'nın kendileri için yeniden sözleşme bağlatması sağlanan 700 bin işçiye özel hükümetinin belirlediği "yıllık enflasyon tahmini"ne göre yüzde 25+2000 TL ücret zammı verilerek "serbest toplu pazarlık" için düşünülen tavan ölçü saptanmış oldu. Hemen ardından Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) ve kamuya ait iş yerleri adına sözleşme yapmak üzere hükümet tarafından oluşturulan Toplu Sözleşme Koordinasyon Kurulu (TSKK), ücret, sosyal haklar, çalışma süreleri, iş güvenliği ve çalışma koşulları ile ilgili olarak benzer "ilke" kararları aldı. Tek tek işverenlerin bu "ilke"ler dışına çıkmalarını söz konusu olamayacağı açıklandı. Böylece sözleşme masasında, son beş yılın yüzde 50'ye varan gerçek ücret kaybı, yürürlükteki enflasyon oranı, geçim endeksiyle, işçi sınıfının elinden zorla alınan hakları vb. gibi esas ve gerçek pazarlık unsurları bir yana itilerek TİSK ve TSKK'nın "ilke"leri, tek ve değişmez unsurlar olarak öne sürüldü, sürdürüyor. İşveren temsilcileri; "pazarlık yok, ilkel var" diyor. Böylece cuntanın "serbest toplu pazarlık" düzeninde pazarlığın serbest olmadığı açığa çıkmış oluyor. Açığa çıkan önemli bir başka konu da; mevcut yasalar çerçevesinde işçi sınıfının eli ve kolunun bağlandıdır. Yasalar TİSK'nin kendi üyeleri adına serbest pazarlık espirisini ortadan kaldıran ilke kararları almasını, kamuya ait iş yerlerinin işveren sendikalarının da örgütlenmesini veya hükümetlerin bu iş yerleri için TSKK kurmasını ve "ilke" kararları saptamasını olanaklı kılıyor.

Öte yandan işçi sınıfının yansı, pazarlıkta en etkin silah olarak kullanabileceği GREV silahını, "milli sağlık" ve "milli güvenlik" gibi gerekçelere dayanarak yasalarda yereden yasaklamalardan dolayı kullanamıyor.

←
Yasaya göre grev yasağına tabi iş kolları için pazarlığa oturan işçi sendikaları, işverenlerin ve devlet temsilcilerinin çoğunlukta olduğu, geçmişteki pratiği ile işçi düşmanlığı ispatlı ve işverenlerle aynı "İlke" kararlarına sahip olan YHK'ca tarafları bağlayıcı anlamda karara bağlanıyor.

Bilimsel olarak grev hakkına sahip görünen iş kollarına gelince; yasada, grev hakkının fiilen kullanılamaz duruma getirilmiş olması bir yana, sıkıyönetim, olağanüstü hal ve valiliklerle ilgili yasalarda ve mevcut fiili durumda, grevlerle ilgili yasak ve yasaklama yetkilerinin yanında esas olarak hükümet, bu iş kolları için grev erteleme hakkını demoklesin kılıcı grev haklarının başında tutuyor. Grevler ertelendiğinde konu yine YHK'ye gidiyor ve orada karara bağlanıyor. Bundan başka bir grev istenildiği an durdurulabilir veya süresi sınırlandırılabilir.

Görüldüğü gibi cuntanın "serbest toplu pazarlık" oyununda, sendikalara adeta bir figüran rolü oynatılıyor ve oyun, adında olduğu gibi ne "serbestliği" ne de "pazarlığı" içeriyor. Toplu sözleşme görüşmeleri, prosedürün tamamlanması için gerekli formalitelerden ibarettir. Kısaca işçi sınıfı, ya masada işverenlerin "İlke"lerini, ya da işveren markalı YHK'nın "İlke"lerini kabul etmek ikilemi ile karşı karşıya bırakılıyor.

TÜRK-İŞ TESLİMİYETİ ÖNERİYOR

TÜRK-İŞ üst yöneticileri, sendikalar hak ve özgürlüklerin "askı" da olduğu dönemde, "ne yapalım, elimiz kolumuz başlı" diyorlardı. "Serbest toplu pazarlık" düzenin başlamasının hemen ardından, "yapacağız, edeceğiz" yolu kuru gürtülden sonra şimdide, "ne yapalım, bu yasalar elimizi kolumuzu bağlıyor, yapılacak hiç bir şey yok" diyerek, TİSK'in ve TSKK'nın ilkelerine ve İMF ile hükümetin belirlediği ücret ölçüsüne uygun sözleşmeler imzalamak için sira-ya geçmiş bulunuyorlar.

Bugün işçi sınıfının ve sendikaların "elini kolunu bağlayan"

yasalar, cuntanın halklarımızı süngü zoruyla kabul ettirdiği 1982 Anayasası'nda kurumlaştırılmıştı. Aynı TÜRK-İŞ yöneticileri, "işçi hak ve özgürlüklerinin kısırlanmayacağı" yolunda "teminat" vererek, işçilerden, bir avuç tekel adına halklarımızı zincire vuran bu Anayasa'ya "evet" demelerini istemişlerdi. TÜRK-İŞ tepe yönetiminin tutumu anılan Anayasa'da temel ifadesini bulan formülasyonlara uygun olarak, Mayıs 1983'te sendikalar, grev ve lokavt yasalarının kabulü esnasında da farklı olmamıştı.

TÜRK-İŞ yöneticileri, işçi sınıfı gücünün üretim sürecindeki yerinden kaynaklandığını ve işçilerin üretimi, elleri ve kollarıyla yaptıklarını, işçi sınıfının, güçlerinin kaynağı anlamında hiç bir zaman elleri ve kollarının bağlanamayacağını çok iyi bilirler elbette. Ancak kendilerinin sermaye yararına üstlendiikleri görev, işçi sınıfının bu engin ve yenilmez gücünü sınıfın kendi yararına kullanmak değil, onu burjuvazinin çıkarlarıyla uzlaştırmaktır. Türk-İŞ tepe yönetiminin bu niteliği göz önünde tutulduğu zaman dün ve bugün yaptıkları daha iyi anlaşılır.

İŞÇİ SINIFININ "ELİ-KOLU" BAĞLANAMAZ

Bütün bunlar, işçi sınıfı olarak koşullarımızın çok ağır ve zor olduğunu gösteriyor. Ancak sınıf olarak esas gücümüzün, yukarıda da belirttiğimiz gibi üretim sürecindeki rolümüzden kaynaklandığını hiç bir zaman unutmamalıyız. O üretim ki, milyonlarca "dost ellerimiz" ile gerçekleştirilmektedir ve "dost ellerimiz" onun tek hakimidirler. En zor koşullarda bile, üretimdeki rolümüzün ve dolayısıyla gücümüzün bilinçli olarak yitirilme, teslimiyete düşmemeli; aksine halklarımızın mücadelesi için azim ve kararlılığımızı artırmalı, çevremizi de buna göre oluşturmamızdır. "Hak verilmez, alınır" sloganını anlamını en iyi biz biliriz, bilmeliyiz. TÜRK-İŞ yöneticileri, sınıf olarak bizim değil, yasaların herşey olduğuna, bu nedenle masa başında, "Zirve"de İMF, Özal ve TİSK'in "İlke"lerini yani açlığı, esareti, yenilgiyi

kabullenmekten başka çare olmadığını biz inandırmak istiyorlar. Zaten onların yıllardan beri yaptıkları görev budur. Olar, bizden, yani tabandan öcü gibi korkuyorlar. görevleri, bizim gücümüzü bilincimize çıkararak, gücümüzü baş vurmak değil, biz kör bırakıp, üyutup daha rahat satmaktır.

Çoluk çocuğumuzla açlığa talim olmamak için; İMF, Özal, TİSK ve TSKK'nın "İlke"lerine kayıtsız-şartsız boyun eğmek için; TÜRK-İŞ tepe yönetiminin ihanet zincirini kırmak için; politik görüşü ne olursa olsun bu amaçlar için mücadeleyi kabullenen tüm işçiler olarak, tabanda, iş yerlerinde birliğimizi sağlamalı, iş yer komiteleriyle örgütülüğümüzü güçlendirerek pekiştirmeliyiz. Tüm iş yerlerinde mücadelemiz için hayati önemli olan: 12 Eylül sonrasında, zorla elimizden alınan sendikalar hak ve özgürlüklerimiz; son beş yılın gerçek ücret kayıplarımız; YHK'nın, iş güvenesi, iş düzeni, çalışma koşullarını vs. ile ilgili olarak sözleşmelerimizden çıkarıldığı kazanılmış haklarımız; hükümet ve TÜRK-İŞ tepe yönetiminin

aleyhimize değiştirilmeleri konusunda anlaşılan kıdem tazminatı ve emeklilik yası ile ilgili yasa tasarıları; TİSK ve TSKK'nın belli başlı "İlke"leri gibi önemli güncel konuları, yoğun bir şekilde tartışarak, bu konulardaki gerçekleri işçi arkadaşlarımızın bilincine çıkartmalıyız. Uygun ortak talepler oluşturarak, bu talepler doğrultusunda, iş yerlerinde koşullara göre uyarı grevleri, direniş, muhtelif boykot türleri vb. gibi bize zo...

İnanılmayan haklarımızı kullanmalıyız. Benzer eylemlerle hem kendimizi hemde sınıfımızı eğiterek daha büyük ve zorlu savaşım biçimlerini hazırlanmalıyız.

Ancak bu yolla İMF, Özal ve TİSK'in bizim için, haklarımız için reva gördükleri açlık ve esaret zincirini kırabiliriz, TÜRK-İŞ tepe yönetimindeki ihanetleri teşhir ederek mücadelede kararsız kimi sendika yönetimi ve yöneticilerinin kararsızlıklarını giderebilir ve kararlı olanların da kararlı olduklarını daha da arttırabiliriz ●

Kimin Eli Kimin Cebinde ?

Son Kapıkule kaçakçılığı ve vurgunu ile ortaya çıkan gelişmeler, bir kez daha, kapitalist Türk devletinin çürümüşlüğü ve yozlaşmışlığını gösterirken; öte yandan altın, döviz ve silah kaçakçılarının, esrar ve eroin dahil her türlü uyuşturucu madde, beyaz kadın tüccarlarının gücünü ve sömürgeci faşist devlet mekanizmasındaki etki güçlerini de açık biçimleriyle gözler önüne serdi. Kapıkule vurgununun hükümet ve devlet üst bürokratlarını iline alacak şekilde genişlemesinden büyük korkuya kapılan Evren-Özal çetesini; çareyi, konu ile ilgili haberlere yayın yasağı koymakta buldu. Bununla kendi pisliklerinin daha da açık bir biçimde ortaya çıkmasını belli ölçülerde engelleyebildilerse de, halklarımız, bu asalakların düzeninin kokuşmuşluğu ve çürümüşlüğüne biraz daha iyi gördü.

GELİŞMELER NASIL BİR SEYİR İZLEDİ?

Bilindiği gibi, son gelişmeler "basit" bir kaçakçılık olayıyla başlamıştı. 12 Temmuz 1984'te Kapıkule Gümrük Kapısı'nda yurt dışına çıkış yapmak isteyen yolcusuz bir otobüste milyonlarca lira değerinde mark, dolar ve dolar yakalanırken, gümrük görevlileri 140 milyon lirayı tutanaklara geçirmeyerek büyük vurgunu gerçekleştirmişlerdi. Sonradan bir ihbar üzerine ortaya çıkan bu vurgu hükümet içinde tartışmalara yol açtı. Maliye ve Gümrük Bakanı ile İçişleri Bakanı birbiriyle dalaştılar, istifa söylentileri yaygınlaştı. Maliye ve Gümrük Bakanı "polis devleti"nden, "egemen güçler"den bahsederek "her şeyi açıklayacağım" der demez, T.Özal alel-acele Zürich'ten telefon açtı, K.Evren söz konusu bakanı yanına çağırıp ve sorunu "içinden çıkılmayacak sorun" haline getirilmeden "uzlaşma" sağlandı.

Gerçekten de "iş" ciddileşmişti. ve devlet içinde yuvalanmış emekli subayların, bürokrat ve tek

nokratların ipleri bir bir pazara çıkıyordu. ANAP ve hükümet içerisinde tartışmalar boyutlanmıştı. Birkaç yıldır anti-komünizm ve anti-sovyetizm demagogilerinde bol bol kullanılan "Ağca Olayı"nın bir ucu Kapıkule'de ortaya çıkmıştı. Geçmiş kaçakçılık ve yolsuzluk olaylarıyla bağlantılar ortaya çıkıyordu. İşte bu noktada diktatörün, "Kapıkule vurgunu" filmi ni yarada kesti.

ÇÜRÜME YENİ DEĞİL

Ne ki son gelişmeler düzenli çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğuyla ilgili yeni gelişmeler değildir. Geçmişte de böyle gelişmeler görüldü. Bu, devletin kapitalist niteliğinden kaynaklanıyor. Konunun daha iyi anlaşılması için yakın geçmişte meydana gelen olaylardan bir kaçını vurgulamakta yarar vardır.

Su anda MDP Niğde Milletvekili olan Emin Alpkan'ın Hava Kuvvetleri Komutanı olduğu dönemde Lockheed Uçak Şirketi'nden aldığı yüksek rüşvet, militarist generallerin rüşvetçi ve vurguncu karakterlerine açık bir örnektir ve o zaman yarattığı skandal hatırlanmalıdır. 12 Eylül öncesinin popüleri "yeğen"lerinden Yahya Demirel "hayali mobilya ihracı" yolsuzluğuyla 20 milyonluk "vergi fadesi" almıştı. Öte yandan Hilmi İşgüzar ve Tuncay Mataracı'nın bakanlıkları döneminde rüşvet ve yolsuzluğu vardı; boyutları ve yol açtığı tartışmalar bilinmiyor. Bilindiği gibi T.Mataracı, demir ithalatçısı Suat Sürmen'den aldığı 85 milyon karşılığında 100 bin tonluk demirin "hurda" olarak Türkiye'ye sokulmasını sağlamıştı. Mataracı döneminde, Abuzer Uğurlunun adamı Harun Gürel, Ipsala Sınır Kapısı'na 10 milyon lira rüşvet karşılığında müdür olarak atanmış ve "baba"lara sadık bir ekip işbaşına getirilmişti. T.Mataracı'nın akrabalarından büyük "baba" ve armatör İhsan Kalkavan'a da kaçakçılık için önemli kolaylıklar sağlanmıştı.

Bezmenler'in sahibi olduğu Santral Mensucat Holding'e ait işyerlerinde 12 Aralık 1980'de yapılan aramalarda 500 milyon Türk lirası karşılığında dolar, siterlin ve mark gibi döviz; 73 milyon liralık hamille yazılı çek;

70 kasa yabancı sigara, 10 kasa viski, dört tabanca ve bol miktarda lütfal met ev eşyası ve elektronik alet yakalanmasına rağmen "iş", öyle yansıtıldığı gibi boyutlandırılmadan halledildi.

Yine, İsviçre'de faaliyette bulunan Nasçor ve Sharkargo şirketlerinin 90 ton altını yurt dışına çıkarmalarıyla ilgili açılan "dava"da, bu kaçakçılığın nasıl ve kimler aracılığıyla gerçekleştirildiği ele alınmadan salt paraların Türkiye'ye sokulmasıyla o da yüzeyel olarak ilgilendi.

Nisan 1984 başlarında, sayılı "baba"lardan Dündar Kılıç, "Gazinoocular kralı" Fahrettin Aslan ve diğer bazı "yavru" babaların gözaltına alınmasıyla su yüzüne çıkan 210 kilo eroin kaçakçılığının arkasında "bazı önemli" siyasi ve kamu görevlileri, işadamları vardı. "iş" in altında demir kaçakçılığı da çıkmış ve ağırlar bir ucu da Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş Kulübü yöneticilerine uzanmıştı. Bu kaçakçılık olayı da burjuva basınının "çöktürüldü" yalanlarına rağmen yine belli bir noktada kesildi. 1984 yılı başlarında ele geçen 217 kilo eroin ile ilgili olarak yakalanan Behcet Çantır'ın durumu da fazla dalaşmış budaklanmadan küllendirildi.

Diğer yandan kaçakçılık sonucu elde edilen dövizin "hayali ihracat" yoluyla Türkiye'ye sokulup üstelik devletten "vergi fadesi" de alındığından vurgunun miktarı kat kat artmış oluyor.

DEVLET "BABA" NIN TAVRİ VE NEDENLERİ

Devlet, çıkardığı yasa ve kararnamele kaçakçılığı, yolsuzluğu ve her türlü "kanun"suzluğu meşurlaştırıyor. Örneğin, Türk Parasını Korumaya Hakkındaki Karar'a göre "Türkiye'ye her türlü yoldan ve cinsten döviz ithali serbesttir, hiç bir kayda tabii tutulmaz ve menşel araştırılmaz". Dahası, İzmir Defterdarlığı'nın çeşitli meslek kuruluşlarına gönderdiği "götürü usulde vergiye tabii olacak meslek grupları" listesine göre "her türlü muhabbet tellalları ve simsarları" "eroin, esrar ve buna benzer maddelerin satıcıları", "muhtelif cins kaçak eşya satıcıları" da "serbest meslek" sahipleri olarak vergi ödeyecekler.

Tabii ki, çürümüşlük ve yozlaşma sadece bunlarla sınırlı değil ve bunlar devde kulak bile olamazlar. Çünkü silah, uyuşturucu madde ve döviz kaçakçılığı

Devamı sayfa 11'de

TÜRK ORDUSU'NUN KÜRDİSTAN'A SALDIRISI

Ronî KOÇER

Faşist diktatörlüğün ordusu, Kürt halkına karşı kapsamlı bir saldırıya daha geçti. 25 Mayıs 1983 günü, Irak Kürdistanı'na karşı Saddam Hüseyin diktatörlüğüyle anlaşmalı olarak yapılan saldırının üzerinden 15 ay bile geçmeden, geçtiğimiz Ağustos ayının ikinci yarısında, Türkiye, daha kapsamlı ve bu kez ülkemizin üç parçasının çeşitli bölgelerini içine alan yeni bir saldırıya girişti.

Türk ordusunun saldırısı beklenmiyor değildi. Çünkü son aylarda özellikle İçine girilen hazırlıklar, böylece bir saldırıyı önceden haber vermişti. Saldırı öncesinde, NATO bünyesinde yapılan toplantılarda, bölgemize ve bu arada Kürt halkına yönelik olarak hazırlanmış bulunan planlar üzerindeki görüşmeler daha çok yoğunlaşmıştı. Türkiye, konuyu, ABD ve diğer NATO'cu çevrelerden yöneticilerle görüştü. Bugün yapılan ve o günlerde henüz yapılmış planlanan ve bunun için hazırlıklarına girişilen bu eylem, NATO'nun Basra Körfezi'ne müdahale ve bölgeye yönelik diğer konulardaki emperyalist planlarının da bir gereğiydi. Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz Haziran ayında Washington'da yapılan NATO toplantısında Basra Körfezi'ne müdahale planları üzerinde görüşülmüş ve Türkiye'ye önemli görevler düştüğü en üst düzeydeki ABD ve diğer NATO üyesi ülkelerden yetkililerce sık sık belirtilmişti. NATO toplantılarında Ortadoğu'ya ilişkin konular tartışılır ve planlar hazırlanırken Kürt halk hareketi unutulmadı. Farklı parçalarda sürmekte olan Kürt halkının direnişi de NATO toplantılarının gündemleri kapsamına giren tartışmalarda yer aldı.

Nitekim Washington toplantısından kısa bir süre sonra, Van'da NATO'ya bağlı bir komitenin toplantısı yapıldı. Toplantıda bölge sorunları ele alındı. Bu arada Kürt yurtsever hareketine saldırmak planı üzerinde titizlikle durulduğundan kuşkuumuz yoktur. Van toplantısının yapıldığı dönem aynı zamanda saldırı

hazırlıklarının yoğunlaştığı bir dönem idi. Türkiye-İran-Irak sınırı üçgenine Türk ordusuna mensup çok sayıda asker ve silah yığılırdı. Okuyucularımızın da bildiği gibi, biz, o dönemde, Peşeng'in sayfalarında bu konuya yer vermiş, 20. sayımızda Türkiye'nin "son aylarda da Hakkari'nin sınıra yakın dağlık yörelerine çok sayıda asker yığmaya başladı"ğını belirtmiş, ve Kürt halkına karşı yönelen tehlikeye dikkatli çekmiştik.

Bundan başka, Türkiye, son dönemlerde, İran ve Irak hükümetleriyle de ilişkilerini sıklaştırmıştı. Üzerinde en çok durulan politik konulardan biri de Kürt yurtsever hareketi ve buna karşı tavır alma konusuydu. Kürt halkına karşı düşmanca bir politika güden üç devletin de bu halkın sindirilmesi ve direniş mücadelesinin zayıflatılmasında ortak çıkarları vardır. Irak'tan sonra İran da Türk ordusuna sınırlarını açarak, davetiye çıkardı.

TC'nin saldırı öncesi hazırlıkları ve saldırı süresi boyunca İran ve Irak hükümetleriyle İçine girilmiş olduğu ilişkiler ve yürütülen eylemler, düzenlenen saldırının önceden planlanmadığı yolundaki görüşleri çürütüyor. Oyunun senaryosu NATO toplantılarında, ABD-Türkiye diplomatik ilişkilerinde varılan mutabakata göre hazırlandı; Türkiye-İrak ve Türkiye-İran ilişkileriyle güçlendirildi. En aktif rolü Türkiye üstlendi. Oynanan oyun, emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik planlarından kaynaklanıyor, nesnel olarak hem emperyalizmin bölgedeki etkinliğini artırmaya hizmet ediyor ve hem de kendii muhalifleri olan yurtsever Kürt örgütlerine saldırıların düzenlenmesi Irak ve İran rejimlerinin her ikisinin de işine yarıyor.

Saddam diktatörlüğüne muhalif silahlı Kürt peşmergeleri arasında başlayan İç çatışmaların bu güçleri zayıflattığı bir dönemde Türk ordusunun geçen yıl yaptığı saldırı hatırlardadır. Türkiye, düzenlediği askerî saldırısıyla; Saddam'a karşı muhale-

fet eden güçlere, oluşan elverişsiz koşulların avantajlarını da kullanarak destekli bir darbe indirmeyi ve mümkünse bunları dağıtmayı denedi. Bunda başarılı olamadı. Geri çekilirken, bunun acısını, beraberinde yüzlerce Kürt ailesini götürürkenle dindirmeye çalıştı. O sıralarda Saddam rejimi memnuniyetini, Humeyni rejimi memnuniyetsizliğini belli etmişti. Çünkü aynı dönemde, İran ve Irak rejimlerinin her ikisi de savaşçı kazanabilmek amacıyla birbirlerinin iç muhaliflerine destek oluyordular. Bunları güçlendirmeye ve mümkün olduğunca bunlardan savaş taktikleri gereğince istifade etmeye, hatta kendilerine bağlamaya çalışıyorlardı. Her bir devlet kendisi açısından bu yolda bazı başarılar elde etmişti(Ama herşeye rağmen ne Irak rejimi İran'daki Kürt direniş hareketinin zaferinden yanaydı ve ne de İran rejimi Irak'taki Kürt direniş hareketinin zaferini istiyordu). İşte böylece bir dönemde Türk ordusu nun Irak Kürdistanı'na saldırısı İran'ın hoşuna gidemezdi. Türkiye, direk olarak Saddam'ın yardımına koşmuş ve onu güçlendirmeyi amaçlamıştı. Oysa, Saddam'ın iç muhalefetinin zayıflaması "kaleyi" İçten daha sağlam bir konuma kavuşturuyor ve bu da Humeyni diktatörlüğünün zararına oluyordu. Humeyni rejimi, Saddam rejiminin zayıflatılmasından yana tutum ve eylemler içerisinde olurken; öte taraftan, Saddam'a savaşçı daha verimli koşullarda sürdürebilme olanakları sağlayan Türkiye'nin 25 Mayıs saldırısı, çıkarları çatıştırıyor ve bu durum İran'ın Türk ordusu saldırısına karşı o gün için olumsuz tutum takınmasına neden oluyordu.

Mayıs saldırısının ardından, Türkiye, İran'a yanaşmaya başladı. Kürt halk hareketine karşı eylemlerde bulunmak amacıyla hazırlanan emperyalist planlar üzerinde İran ile anlaşmaya varmaya çalıştı.

İşte yukarıda değindiğimiz gibi hazırlıklar yapılmış ve daha

dırı sonucunda İKDP'sine bağlı peşmergeler ve diğer yurtsever güçler önemli darbeler yaptılar.

15 AĞUSTOS

PROVAKASYONU

Türkiye, imha hareketini başlatıp sürdürmesi eylemini haklı çıkarmak amacıyla, Apocuların 15 Ağustos'ta Eruh ve Semdinli'de yaptıkları eylemleri "gerekece" gösterdi. Faşist diktatörlük, şimdiki uluslararası kamuoyuna, Kürt halkına karşı girişilen kırım hareketini, Eruh-Semdinli eylemlerini yapanların aranması olarak lanse etmeye çalışıyor. Cunta, hem içerde ve hem de dışarıda propagandasına temel malzeme olarak 15 Ağustos provakasyonunu kullanıyor.

Türk ordusunun 15 Ağustos provakasyonunu bahane eden saldırısından bir süre sonra, 5 Eylül 1984 tarih ve "PKK Ortadoğu Temsilciliği" imzalı bildirisinde, PKK, yaptığı eylemin amacını şöyle açıklıyor:

"...İçinde bulunduğu bunalımdan sömürgeci-faşizmin güçlenerek çıkışını engellemek, devrimci güçlerin daha da güçlenmesini sağlamak amacıyla" ve "sömürgeci-faşist provakasyon ortamını yırtmak, faşist propagandayı boş çıkarmak, devrimcilerin bitirilemediğini kanıtlamak amacıyla..."

PKK'nin "amacı"nı ele alalım: Birincisi, "...İçinde bulunduğu bunalımdan sömürgeci-faşizmin güçlenerek çıkışını engellemek" gibi bir görevden bahsediyor PKK. "İçinde bulunduğu bunalımdan sömürgeci-faşizmin güçlenerek" çıkabileceği doğru mudur? PKK'nin çıkabileceğini söylemesi bilimsel bir belirlemedir. İktidarın, içinde bulunduğu bunalımı aşacağını veya aşabileceğini Turgut Özal ve yandaşlarından başka söyleyen tek güç PKK'dir. Ve PKK, yığınların katılımından, desteğinden, örgütlülüğünden uzak ve yığınlara zarar veren bir politikayla sözde bunu engellemeye çalışıyor. Bu tez, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı gerçekleriyle uzaktan yakından uyuzmaz. Yoksa PKK, T. Özal'ın propagandalarının etkisinde mi kalmış? Mevcut ekonomik ve politik gelişmeler, sistemin yapısal ekonomik ve politik bunalımlardan kurtulacağını değil; bu bunalımlarının

aşamayacağı, hızla artacağını ve şayet böylesi provakasyonlarla ona hizmet edilmezse, ekmeğine yağ sürülmezse daha hızlı bir şekilde yıkıma doğru yol açacağını gösteriyor. Burada, anti-faşist, devrimci-demokratik ve komünist güçlere düşen görev bu süreçten ellerinden geldiğince hızlandırmaktır. Devrimci güçler, devrimci eylemler (provakatif eylemler değil) örgütlenme görevlerini savsaklamadan, aralarındaki birliği güçlendirerek yerine getirmekle karşı karşıyadırlar.

İkincisi, PKK'nin eylemi"devrimci güçlerin daha da güçlenmesini" sağlamıyor. Tam tersi bir işlev görüyor. Faşist diktatörlüğü güçlendiriyor. Türkiye, Irak, İran sınırları içerisinde yer alan Kürdistan parçalarındaki devrimci, yurtsever güçlere darbe indiriyor. PKK eyleminden sonra ortaya çıkan sonuçları değerlendiren akıl başında sıradan insanların bile, eylemin, devrimci güçlere hiçbir yarar sağlamadığı ve Kürdistan halkına büyük zararlar verdiğini görmemesi olanak dışıdır. Üçüncüsü, "sömürgeci-faşist provakasyon ortamını yırtmak" bu mudur? Gerçekler acıdır. PKK, "provakasyon ortamını yırtmak" adına, provakasyonu bizzat kendi elleriyle yaratmıştır.

Dördüncüsü, eğer "faşist propagandayı boş çıkarmak" bu şekilde eylemlerle mümkün olabilseydi bu iş ne kadar da kolay olurdu. PKK, bu işi "kestirmeden" yapmıyormuş gibi bir intiba yaratmaya çalışıyor. Oysa gerçekler ortadadır. PKK'nin eylemi, faşist diktatörlüğe propaganda malzemesi vermiş, daha dırı bir şekilde propagandayı sürdürülebilmesine olanak sağlamıştır.

Besincisi, "devrimcilerin bitirilemediğini kanıtlamak amacıyla yapılması gerekli olan bu mudur? PKK'ninki de adının çıkması için en olmasa gerekeni bile yapan adamın yaptığına benzedi. Devrimciler, devrimci çalışma yürütürken yığınlar arasında devrimci alitasyon, propaganda örgütlenme çalışmaları yaparak, yığınlara öncülük ederek iktidarın alışı edilemesini; Kürdistan'ın gerçek kurtuluşunun sağlanmasına hizmet eden eylemler düzenleyerek, provakasyonlara karşı halk yığınlarını uyarak

Devamı sayfa 11'de

UYDURULAN BAHANE

Saldırıya hazırlanan faşist diktatörlük, 15 Ağustos 1984 gecesi, Sirt'ın Eruh ve Hakkari'nin Semdinli ilçelerinde meydana gelen ve bir erin ölümü, dokuzunun asker olduğu söylenen 12 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan olayları bahane olarak ileri sürdü.

Harekat, Genel Kurmay'ın yönetiminde başlatıldı ve üst düzeyde çok sayıda yetkili hareket bölgeyi "inceleme" ve "denetim"ye gitti. Bunlar arasında Orgeneral Necdet Urug, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Mehmet Buyruk, İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar ve 7. Kolordu Komutanı Korgeneral Kaya Yazgan da vardı.

Türk ordusunun bu saldırısı sonucunda Türkiye Kürdistanı'ndan binlerce ilerici, yurtsever ve emekçi halktan insan gözaltına alındı, tutuklandı. Binlerce emekçi Kürt işkenceden geçirildi. Yoğun bir baskı ve terör dalgası estirildi. Bazı kasaba ve köyler günlerce kordon altında tutuldu. Daha önceleri herhangi bir siyasal gerekçe ile gözaltına alınmış ve tutuklanmış bulunan unsurların avına çıkıldı. Bir kısmı yakalanarak tekrar işkenceye alındı. Geriye kalanlardan bir kısmı da yapılabildiyse kaçtı, gizlendi. Türk ordusu, eylem alanını genişleterek İran ve Irak Kürdistanı topraklarına da saldırılarda bulundu. Aynı dönemde İran rejimi de Kürt peşmergeleri ve halkına karşı yoğun saldırılarda bulunuyor, katliamlar gerçekleştiriyor, binlerce Kürt almayı mecburi göçe sürüklüyordu. Bu sal-

ÖRNEK BİR MİLİTANİ ANARKEN

Partimizin kendisine verdiği onurlu ve ağır görevi yerine getirirken 16 Eylül 1983'te sömürgeci faşist diktatörlüğün sınır muhafızlarıyla son nefesine kadar çarpışarak Kürdistan halkının şehitler kervanına tam da, adsız bir kahramana, militan bir kişiliğe, her yönüyle örnek bir partililiğe yakışır kararlılıkla katılan AZAD (M. Nuri MADAK) yoldaşı, şehit düşmesinin 1. yılında saygı ile anarken O'nun saygın ve militan kişiliği mücadelemizde tüm canlılığıyla yaşıyor.

AZAD yoldaş, gerçekten de her yönüyle adsız bir kahraman ve örnek bir militandı. Daha gençce ve en verimli çağında kaybettiğimiz AZAD yoldaşın militan kişiliği, yalnız partili yoldaşlarımızca değil, O'nu tanıyan herkes tarafından takdirle karşılanıyordu. Parti'nin kendisine verdiği görevin ağır ve büyük oluşuna rağmen, O, bir anlık dahi olsa, kararsızlık, ürkeklik ve ihmalkarlık göstermedi, sürekli olarak üstlendiği görevlerin daha seri ve başarılı gerçekleştirilebilmesi için çaba sarfetti, olanakları genişletmeye çalıştı.

Sağ oportünistlerin yitginlik ve kararsızlık yaratıcı çabalarına, yıpratma girişimlerine rağmen, O, hep parti'nin birliğini savundu, yıkıcı girişim ve çabaları açığa vurdu, teşhir etti, partiyi bu konularda duyarlı kıldı. Parti'nin daha fazla fedakarlığa muhtaç olduğu bir dönemde üstlendiği görevlerin kesintiyi uğramaması için en kıt olanaklarla hiçbir zaman unutulmayacak aktif bir çalışma sergiledi. 2. Kongre öncesi ve sonrasında partimiz açısından büyük öneme sahip görevler başarıldı. AZAD yoldaş, yoldaşlarının kurtulmasını sağlayabilmek için canını feda ederek Kürdistan halkının ve partimizin mücadelesinde ölümsüzleşene dek bu saygın ve sorumluluğünü sürdürdü.

AZAD yoldaşın üstlendiği görev bölge halklarının mücadeleleri açısından da büyük öneme sa-

hipti. Kürdistan'ın diğer parçalarında silahlı mücadele yürüten ilerici dost örgütlere, Iraklı demokrasî güçlerine partimizin verdiği sıcak dayanışma desteğinin en ön safında yer alan AZAD yoldaş, bizzat militan kişiliğiyle de bu dost ve kardeş örgütlerin saygısını kazanmıştı. O'nun kişiliği; yurtseverlik ve proletarya enternasyonalizminin kaynaştığı militan devrimciliğe en açık bir örnekti ve yaratıcılığın, esnek ve sabırlı davranmanın da simgesi idi.

O, gerek yoldaşlararası ilişkilerde; gerekse parti-İçî sorunlara yaklaşımda, daha güçlü bir PPKK'nın yaratılması çabalarında olsun hep hoşgörülü, saygılı, sabırlı ve her türden sekterlikten uzak fedakar, duyarlı çalışmayı bir örgütsel yaşam biçimi olarak benimsedi ve kendî yaşamıyla bu yaşam biçimini bütünleştirdi. Üstlendiği görevler gereği bazen günlerce yatmamasına ve bu arada uykusuzluktan gözkapaklarını şişmesine, uzun süre kar ve yağmur altında kalmasına, dondurucu soğukta saatlerce en umulmadık tehlikelere göğüs germesine, aç ve susuz kalmasına rağmen hiçbir zaman yılmadı, ürkmeydi, kararsızlığa kapılmadı. Yorulmak bilmeksizin görevini sürdürdü.

12 Eylül öncesinde pohpohlanmış klmî lafazanlar, parti mücadelesini sağ oportünizmin kuyruğuna takmak için bñnbir cambazlıkla mangalda kül bırakmazlarken AZAD yoldaş, hep parti'nin birliğini savundu, partiyi tehlikelere karşı korumaya çalıştı. AZAD yoldaş, parti'nin ve devrimin sorunlarının ancak marksizm-leninizmin ilkökemi ve partimizin somut koşullarına denk düşen yaratıcı uygulanmasıyla aşılacağına sürekli vurguluyordu; öneride bulunuyor, eleştiriyor ve uyarıyordu; düşüncelerini parti işleyişine uygun olarak ortaya koyuyor ve tartışıyordu. Parti'nin ve yoldaşlarının eksiklik ve hatalarını eleştirirken kendisi de hep eleştirilme açığı. Eleştirilmesini, önerdiği çözümler-

le birlikte yapıyordu. Yetersiz kaldığı konularda inatçılık ve sekterlik yapmıyor hep doğruya, gerçeğe varmanın çabası içinde oluyordu. Kendisine verilen her görevi savsaklamadan yapıyor ve eğer katılmadığı, yanlış gördüğü yönler varsa görevini yerine getirdikten sonra eleştiriyor, sorunun açığa kavuşması için oyunu kurallarıyla oynuyor-du.

AZAD yoldaş, eksikliklere, yanlışlıklara karşı acımasız olduğu gibi lafazanlığa, karamsarlığa, yitginliğe, tutarsızlığa, ikircimli davranmaya, umutsuzluğa da karşıydı ve bu konuda acımasızdı. Eksik ve yanlışlıklarımızın kendiliğinden çözümlenemeyeceğini, bu konuda tüm partililerle sorumluluk ve görevlerin düştüğünü, bunun yolunun gerçekliğimizin bilincinde olarak azami çabalar sarfetmekten geçtiğini her an vurguluyordu. Karfye-rizm, kendini beğenmişlik, dedikoduculuk, açık davranmama O'nun kişiliğine yabancıydı.

İşte AZAD yoldaş, tüm bu yönleriyle hep örnek alacağımız komünist bir militandı. O, partimizin ve halkımızın mücadelesinde örnek militan kişiliğiyle, mücadele anısıyla hep yaşayacaktır.

Ve AZAD yoldaşın şehit düşmesinin 1. yılında bir kez daha diyoruz ki; AZAD'ları yetiştiren bir halkın mücadelesi durdurulamaz. Evet, daha AZAD yoldaşımızın kanı kurumadan, AZAD ve AZAD'ların, beş aylık SERDEŞT 'in şehit düştüğü top-

Devamı sayfa 11'de

Köylülüğe Yönelik Talancı Politika Derinleşiyor

12 Eylül faşist darbesiyle korunma ve güvenceye alınan 24 Ocak Ekonomik Programı, gözeltlen hedeflere doğru ilerlemeye devam ederken bunun sancıkları, toplumun çalışan emekçi kesimleri arasında her geçen gün yeni acılara yol açıyor. Köylülük için bu; gübre ve tarımsal ilaçların diğer tarımsal girdilerinin dört yıl içerisinde onlarca kat artması, kredi olanaklarının kısıtlanması, avansın tarihe karışması, ürünlere karşılık ödenmesi gerekli olan paraların devlete "borç" sayılmasının gelenekselleşmesi, ürünlere konulan taban fiyatların, hayat pahalılığı karşısında çok çiliz kalması demektir. Yalnız bunlar mı? Bunlar sadece akla ilk gelenlerdir. Bu dört yıl, köylülerimiz için derterlin, sorunların çığ gibi büyüdüğü yıllar oldu.

Faşist diktatörlük, Türk finans kapitalizminin, başta ABD olmak üzere uluslararası sermaye ile işbirliği içinde tarımsal alanda kesin egemenliğini kurabilmesi için çizilen çok yönlü planları yaşama tek tek geçirmeyi hedefledi. Bir yandan tekelci burjuvaz ve uluslararası emperyalist sermayeye yeni kar alanları açıyor, varolanları daha da verimleştirmeye çalışıyor; diğer yandan da bunun böyle olmasından zarar gören emekçi halk kesimlerini yan yana getirebilecek, seslerini yükseltmelerine araç olabilecek her türlü demokratik legal birlik, kuruluş ve benzeri olanakların yaratılması ve geliştirilmesinin tek tek önüne geçiyor; veya en azından bunları işlevsiz hale getiriyor.

TARIMDA TEKELLEŞME
Şimdiye dek yeterince ilgi duyulmayan ve üzerinde etkin ve yaygın bir tekelleşmenin yaratılmadığı tarımsal alana finans kapital şimdi daha fazla el atıyor ve buna taze bir kar alanı gözüyle bakıyor. Üzerinde ciddi ciddi durulan planlara uygun bir amaçla üçlü bir saldırıya geçildi. Birincisi; yabanc sermayenin özellikle tarım alanlarına

kaydırılması için bir çok kolaylıklar sağlayan yasal değişikliklere gidildi. İkincisi; kırsal alanda özellikle de Kürdistan'ın tümünü içine alan alanda "Doğuy kalkındırma" kişvesi altında buralara tarım ve tarıma dayalı yatırımları özendirici ve her yönüyle yüksek kar sağlayıcı kolaylıklar getirildi. Üçüncüsü; köylülüğün ekonomik etkinliğini kıracak ve onu örgütlenme haklarından yoksun bırakacak yasal değişikliklere gidildi.

Finans kapitalin, tarım alanındaki egemenliğini güçlendirmek amacıyla yürütülen bu çok yönlü çalışmalara partimiz çok önceden dikkat çekmişti. II. Kongreye sunulan Politik Rapor'da da bu konuya değinilmişti. Yine tarım alanındaki yaygın tekelleşmeye yönelik son adımlar atılmadan önce JİNA NÜ'nün 6. sayısında "Faşizm Koşullarında Emperyalist Sermayenin Gelişimi" başlıklı araştırma yazısında Behram ARDA yoldaş bu noktaya dikkat çekiyor ve şöyle yazıyordu:

"Bilindiği gibi ABD ve Türkiye tekelleri arasında tarım ve tarıma dayalı sanayi üzerine uzun süre gizli yürütülen çalışmalar 1983 ortalarında açıkça yürütülmeye başlandı. Karşılıklı ziyaretler ve konferanslar birbirini izledi..." Başka bir yerde de şöyle demektedir:

"Çok yönlü antlaşmalarla yerli ve emperyalist tekellerin tarımsal alandaki ortaklığı gerçekleştirilirken, bu alana ilgili bir çok 'yasal' düzenleme yapıldı ve daha da yapılıyor. Amaç; bu ortaklık ve iş birliklerinin önündeki her 'yasal' engel kaldırılmak ve işleri emperyalizm ve yerli tekeller lehine 'düzene' koymaktır. Faşist cunta, bu doğrultuda ilk adım olarak Ziraat Bankası Yasası'nı değiştirdi." (age) Ekim 1983'te değiştirilen bu yasa, 1979'da tanımlanan en son Ziraat Bankası'nın amacı olan "tarımsal amaçlı kooperatiflerle, bunların üst kuruluşları, kamu iktisadi teşebbüsleri, yerel yönetim kurumları ve küçük ta-

saruf sahiplerinin birlikte ya da ayrı ayrı kurdukları her çeşit ortaklıkların, özellikle ve öncelikle küçük ve orta tarım işletmelerinin tarımsal üretimlerine, pazarlanmasına" destek olma yerine "tarıma dayalı sanayiye öncelik verileceği" amacını öne koyuyordu. Atılan bu adımı çok sayıda adım takip etti. "Tarıma dayalı sanayi" alanında yatırım yapılması için, devlet "teşvik edici" önlemler aldı. Bu alanda Türkiye hükümetine ve tarımına "hizmet" (!) etmek için Amerika tarım tekelleriyle 10'un üzerinde anlaşma imzalandı.

Siyasi partilerin kuruluş ve teşkilatlanması yasasında, partilerin köylerde şube açması yasaklanıyor. Yeni dernekler yasasına göre, köylüler, amacına bakılmaksızın hiç bir dernek kuramazlar, lükede faaliyette olan hiç bir derneğin şubesini açamazlar. Fakat Türk-ABD İşletmecilik Derneği (tarıma ilgili) gibi derneklerin kuruluş törenlerine cuntacılar da katılıyor.

Bu planın en son darbesi ise, bu yaz indirildi. Doğunun "plot böge" ilan edilmesi, buraların "kalkındırılması"na öncelik verilmesi ve bu amaçla cezbedici tedbirlerin alınmasını içeren kararname geçtiğimiz günlerde yürürlüğe sokuldu. "Kooperatifler yasası" değiştirildi; geçen Haziran'da Resmî Gazete'nin 18435 sayılı mükerrer sayısında yayınlanan 237 ve 238 sayılı yasa gücündeki kararnamelerle köylüye büyük darbeler vuruldu.

Faşist cuntanın kooperatiflere saldırısı yeni değildir. Faşist cunta ilk gelişinde kooperatiflere karşı tutumunun ne olduğu KÖY-KOOP Davası'yla göstermişti. 59 bölge müdürlüğüne bağlı 2800 kooperatife 1,2 milyon lüeyl içinde barındıran KÖY-KOOP; Köylüleri ve Kooperatifler Bakanlığı'nın açtığı tasfiye davasıyla Eylül 1983'te tasfiye edilmiş, yöneticileri 8'er yıl ağır cezaya çarptırılmıştı. Zaten yerel kooperatif birimleri üzerindeki baskıların haddi hesabı yoktur.

YENİ KOOPERATİFLER YASASI, KOOPERATİFÇİLİĞİ ANLAMLAŞIZLAŞTIRDI

Yeni karnameler, kooperatiflerin özerkliklerine tüm yön-

lerıyla son veriyor. Onları devletın resmi daireleri konumuna sokuyor.

— 237 nolu kararnameyle tarım kredi kooperatifleri ve birlikleri yeniden düzenleniyor ve Tarım, Orman ve Köy İşleri Bakanlığınca başlanıyor. 238 nolu kararnameyle de tarım satış kooperatifleri ve birlikleri de yeniden düzenleniliyor, Sanayi ve Ticaret Bakanlığınca başlanıyor. Bundan böyle kooperatif ve kooperatif birliklerinin kendileri karar sahibi olmayacak, bağlı bulundukları bakanlığın talimatlarına göre hareket edecekler.

— Yönetim kurullarında devletin ağırlığı daha da artırılıyor. Şöyle ki; eskiden 8 olan yönetim kurulu üyeleri sayısı 9'ya yükseltildi; eskiden seçime gelen üye sayısı 7'den 6'ya düşürülürken, atamayla gelecek üyelerin sayısı 1'den 3'e yükseltildi. Böylece Ziraat Bankası'nın temsilcilerinin dışında bundan böyle Bakanlar Kurulu ile Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı da birer temsilci göndermeye "hak"

kazanıyorlar.

— Yeni kararnameye göre, tarım satış kooperatifleri ve birliklerinin genel müdürlerini Bakanlar Kurulu; müdür müavini ve bölge müdürlerini ise sözkonusu kooperatifin bağlı bulunacağı bakanlık atayacaktır.

— Diğer personel devletçe görevlendirilmiş organlar veya temsilcilerce seçilecektir.

— Kooperatif ve birliklerinin yönetim kurulu üyeliği için getirilen üniversite ve yüksek okul mezunu olma koşulu köylülüğün asgari temsil yolunu bile kapatmaktadır.

Bu kararnameler, kooperatiflerin, üreticileri ürünleri işlemek amacıyla fabrika kurmalarını yasaklamakta, varolanların devlete devredilmesini öngörmektedir. Çünkü bunlar, ABD ortaklı tarım kapitalistlerinin, tarım sanayi ile ilgili projelerinde inşa ettireceği fabrikalar ve özel sektöre ait varolan eski fabrikaların pazarını kendi gücü ölçüsünde kısıtlamaktadırlar. Bundan başka eğer devlet izin vermezse, kooperatifler aldıkları,

yetistirdikleri ürünlerinin ne depolama ve ne de ambalajlama tesislerini açabileceklerdir.

— Hükümetin icazeti olmadan kooperatifler, Ziraat Bankası dışında hiç bir banka veya benzeri işlevli kuruluştan kredi alamayacaktır. Ziraat Bankası'ndan alınabilecek kredi önceden tespit edilecek limitleri aşamayacaktır.

— Kooperatif ve kooperatif birlikleri hiç bir ürünün fiyat tesbitinde bulunamayacak bu iş devlet yapacaktır. Kooperatifler bunun dışında hiç bir koşulla satış yapamayacaklardır.

— En son olarak devlet, kooperatiflere istediği ürünü istediği kişilerin yönetiminde aldrabilecek, buna da kendisi fiyat bilecektir. Bu koşullarda, kooperatif zarar etse dahi bunu devlet değil, bizzat kooperatifte ortak olanlar ödemek zorunda kalmaktadır.

Bu noktalar gözününe alındığında zaten eskiden kısıtlı olan kooperatifçiliğın, şimdi tamamen anlamsızlaştırıldığı görüldü. Bu tip "kooperatifçiliğe karşı mücadele etmek, demokratik kooperatifçiliği savunmak köylülüğün yaşamsal çıkarıdır. Bu mücadelenin daha da etkin olabilmesi, demokratik kooperatifçiliği kavrama ve kavratma derecesiyse de doğru orantılıdır.

Faşist cuntanın kooperatiflerle ilgili yeni kararnamelerini iyi tanımak, üstünde tekrar tekrar durmak, köylüye anlayacağı dile (zaten pratik yaşantısıyla da bunu zamanla iyice anlayacaktır) anlatmak, partimizin her militanını bekleyen görevdir. Özellikle kırsal alan parti teşkilatlarına büyük sorumluluk düşüyor.

Bizim mücadelemiz sadece kooperatifçiliği teşvik etmeye yönelik çalışmalarla da sınırlı değildir. Köylülük sorununa ilişkin olarak biz tarım alanında her türlü sömürüyü, köylülük üzerindeki her türlü baskıyı ortadan kaldırmak için mücadele ediyoruz. Bu da ülkemizin sömürleştirilmesin, palazlanan toprak kapitalistlerinin ve Türk tekkelci burjuvazisinin işbirliğiyle ülkemize giren ve halkımızı açlıkla karşı karşıya bırakan uluslararası emperyalist sermaye aktarına karşı mücadeleyi en kararlı şekilde sürdürmemizi gerektirir.

Kürt Halkı Yigit Bir Evladını Yitirdi

9 Eylül 1984 günü Fransa'da tedavi edilmekte olduğu hastanede yaşama gözlerini yuman Yılmaz Güney'in ölüm haberi Türkiye ve Kürdistan halklarını, uluslararası ilerici ve demokratik kamuoyunu derin üzüntüye boğdu. Kürt halkının yiğit evladı Yılmaz Güney'in en verimli çağında yaşama gözlerini yumması, salt Kürt ve Türk halkları açısından değil, dünya ilerici demokratik güçleri açısından da büyük kayıp oldu.

Türkiye sineması gelmiş geçmiş en büyük oyuncu, yönetmen ve senaryocusunu yitirdi. Yılmaz Güney'de estetik, yaratıcılık ve gerçekçilik gibi unsurlar bir arada bulunuyordu. Yılmaz'ın sanatı halk içindi, halkındı. Filmlerinin konuları, halk yığınlarının sorunları; kahramanları, halkın kendisiydi, halktan insanlardı. Yılmaz Güney, Türkiye sinemasının halk sanatı eğiliminin öncüsüydü, halk sanatının gerçek bir kahramanıydı.

O'nun filmleri yığınları eğiliyor, aydınlatıyor ve burjuvaziyeye karşı savaşına sevk ediyordu. Sömürgeci Türk tekkelci burjuvazisi ve işbirlikçilerinin, Yılmaz'ı rahat bırakmamak için ellerin-

den gelen tüm çabalarını sarfetmeleri, tutuklayarak ağır cezalarla ceptirmaları filmlerine sansür uygulamalarının temel nedeni de buydu. Tüm baskı ve sansür uygulamalarına rağmen Yılmaz yılmadı. Kendi yolunda kararlıca yürümeye devam etti. Cezaevinde bulunduğu süre içerisinde bile boş durmadı; çalışmalara oradan da devam etti.

12 Eylül 1984'te faşist generaller çetesinin iktidara elkoymasından kısa bir süre sonra İsparta Cezaevi'nden kurtulmayı başararak yurt dışına çıkan Yılmaz Güney, film çalışmalarını bulunduğu ülke olan Fransa'dan devam etti. O'nun sanatçı kişiliği dünya kamuoyunda da yankı bulmuş ve saygınlık kazanmıştır. O yaşasaydı, kim bilir daha nice şaheserler yaratacaktı. Ama olmadı. En verimli çağında yaşama gözlerini yumdu. Kürdistan halkı O'nun unutmamacak ve her zaman saygıya anacaktır.

PPKK, Yılmaz Güney'in yaşamına yüksek değer biçiyor, Sanat yaşamındaki yeri kolay durdurulamayacak millîtan sanatçı Yılmaz Güney'in ölümünden derin üzüntü duyuyor

ZAFER ERGEÇ HALKIMIZINDIR

Baştarafı sayfa 1'de

karşı daha etkin mücadeleye için oluşturulan "sivil" milis teşkilatı'nda görev almaya zorlanmaktadır. Bu uygulamalar Türkiye Kürdistanı'nın başka yörelerinde de yayılıyor. Bu boşaltma işlemleri ve sındırma, teslim alma girişimleri tüm hızıyla sürüyor.

Bu nedenlerle ki, daha saldırgan başlar başlamaz yöredeki ailelerin kadın, çocuk ve ihtiyarlar dışındaki fertlerinin çoğu, köyleri terk etmek zorunda kaldı. Bugüne dek bunlardan onlarca "terörist" ve "bölücü" adı altında hunharca katledildi. Saldırlardan kadınlar, çocuklar ve ihtiyarlar da nasıpları aldı.

Son dönemlerde helikopterlerle tüm köylere ve dağların belli yerlerine bildiriler atılarak herkesin silahıyla beraber en yakın askeri birliğe teslim olması ve her konuda askeri birliklere yardımcı olunması isteniyor. Öte yandan askerler ve işbirlikçi "sivil milisler" aracılığıyla da teslim olmayanların köylerinin bombalanacağı propaganda edilmektedir.

ORTAK ÇAĞRI VE...

Baştarafı sayfa 1'de

gasp edilmesinin yanı sıra Kürt halkına karşı da bugün ilerici insanlık tarafından mahkum edilmiş olan irkçi-sömürgeci bir politika izleniyor. Onun hiç birulusal-demokratik hakkına saygı gösterilmiyor. Halkımız dillî ve kültürlü ağır altındadır. Kürt ve Kürdistan sözlerini bile kullanmak şiddetle cezalandırılmaktadır. Şimdi girişilen son operasyonla tüm baskılar daha da artırılmış oluyor.

"Biz, aşağıda imzası bulunan Türkiye Kürdistanı (Kuzey Kürdistan)'dan beş politik örgüt, Türk devletini Kürt halkına karşı yoğunlaştırdığı son saldırıdan derin kaygı duymaktayız. Bunun geniş bir katılma ve sürgüne dönüşmesi ihtimali yüksektir. Sizlerden Türk ordusunun bu insanlık dışı saldırısına karşı sesinizi yükseltmenizi, sömürgeci Türk cuntasının protesto etmenizi, halkımızla dayanışma göstermenizi bekliyoruz."●

KİMİN ELİ ...

Baştarafı sayfa 5'te

ği; beyaz kadın ticareti; kumar, rüşvet, her türden yolsuzluk ve vurgun öylesine bir "sektör" haline gelmiştir ki, devletin yönetilmesinden ifhajat ve İhracata kadar uzanıyor. "Baba"ların mallarının boşatılmasında bazen

* Nitekim, yörenin belli başlı aşiretlerinden biri olan ve silahlarını cuntaya teslim etmeyi reddeden JIRKI Aşireti'nin Reisi Tahiri ADIYAMAN ve aynı aşiretlini gelenlerinden dört kişi için "teslim ol" çağrısının Türkiye TV ve radyolarında yayınlanmasının hemen ardından başta Tahiri ADIYAMAN'nın oturduğu PERTAVİ köyü olmak üzere JIRKI'lere ait 10 köy helikopterlerle bombalandı. İlk bilgilere göre bu bombalama eylemleri sonucunda aralarında çocuklar da olmak üzere en az beş kişi öldü ve çok sayıda insan yaralandı.

Görüldüğü gibi militarist Türk Ordusu halkımıza karşı toptan bir saldırı başlatmıştır. Sındırma ve teslim alma çabaları yaygınlaşırken toptan imha provaları yapılmaktadır. Sözü ettiğimiz toplama kampları ve uygulamalar halkımıza düşman planların en açık göstergesidirler. Fakat katliamlar ve sındırmalar dün olduğu gibi bugün de halkımızı yıldıramayacaktır. Zafer ergeç halkımızdır●

polisler dahi sırt hamallığını yapıyor. Holdingçiler, Mafia "baba"ları, militarist generaller, yükseltilmiş dereceli bürokrat ve teknokratlar arasında sıkı bir işbirliği ve dayanışma vardır. Bugün sözünü ettiğimiz bu "işbirliği ve dayanışma"da K.Evren, T.Özal, T.Sahinkaya etkin bir rol oynamaktadırlar. T.Sahinkaya'nın dünyanın en zengin 10 generali arasında 7. sırayı alması tesadüfi bir sonuç değil. Zaten bu nedenle değildir ki operasyonlar hep belli bir düzeyin ötesine geçmiyor ve film hep yarıdan kesiliyor, dikkatler önemsiz noktalara çekiliyor. Arasına meydana gelen operasyonlar da bu sıkı "işbirliği ve dayanışma" içindeki sürtüşme ve çatışmalardan kaynaklanıyor. Yani en büyük payı kapma yarışında, dengeler gelişmeleri belirliyor.

Tüm bunlarda gösteriyorki, Türkiye'de burjuva düzeni çürümüş ve yozlaşmıştır. Bu çürüme ve yozlaşma faşist diktatörlük döneminde alabildiğine hızlanmış üç noktalar varmıştır. Bugün acil görev faşist diktatörlüğü yıkıp demokratik bir iktidar kurmak olsa da; burjuva düzenindeki çürüme, yozlaşma ve kokuşmuşluğun kökten ve kalıcı yokedileceği düzen alternatifli sosyalizmdir. Ancak sosyalist bir düzen çürümeye ve kokuşmuşluğa karşı kalıcı bir güvence olabilir●

PARTİ YAŞAMININ...

Baştarafı sayfa 2'de

sel yaşamın geliştirilmesi, daha yüksek niteliğe kavuşturulması mücadelesine de tüm partilî yoldaşlarımız bugünden aktif olarak katılmadılar. Böylece bir çalışma, sözünü ettiğimiz tarihsel örgütünün sınımdan örgütlenmesi ve yaşama geçirmesiydi. Tarihin partimize yüklediği misyona uygun ideolojik, politik ve örgütsel çalışma, ancak tüm partililerin aktif katılımıyla gerçekleştirilen böylece bir örgütsel yaşamla geliştirilebilir, güvenceye kavuşturulabilir. Bunu gerçekleştirmede parti organlarının katkısı ve rolü farklı olmakla beraber- örgütsel hiyerarşinin karmaşıklığı nedeniyle- değişmeyen şey, katkıda bulunmanın, her organ ve partilî için esas ve zorunlu olduğudur●

TÜRK ORDUSU'NUN...

Baştarafı sayfa 6'da

bitirilemediklerini kanıtlıyor. Yoksa provakasyonlar yaratarak değil. Provakasyonlar kolay eylemlerdir, devrimci çalışmayı inat ve sabırla, yığınlara dayanarak götürebilmek daha zordur. Ama devrimci çalışma başarımızın olmazsa olmaz "koşutudur"

PKK, 5 Eylül 1984 tarihli bildirisinde 15 Ağustos provakasyonunu haklı çıkarmak için boşuna çaba sarfediyor. Tüm çarpıtma, yalan ve demagöjlere rağmen bir gerçek var ve o da şudur: Bu eylem genelde bölgeye ve özellikle Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine yönelik emperyalist planlara hizmet etmiştir. Niyet ne olursa olsun, objektif gerçek budur.

PKK, geçirdiği mücadelede olduğu bunalmı, bu eylemi carıtarak, yalan ve demagöjle süsleyerek aşmaya çalışıyor. Yönetimdeki kiler içte kendilerine karşı oluşan muhalefetin tepkilerinin önünü bu eylemin gerçeklerden uzak tıpteki propagandasıyla kapatmaya yönelik çabalar içersindedir●

ÖRNEK BİR...

Baştarafı sayfa 8'de

raklar, yiğit partilî militanımız M. Tayip KONDU'nun kanyla bir kez daha sulandı. Ve daha nice AZAD'lar, M. Tayip KONDU'lar, bebe SERDEŞT'ler kahpece pusulara düşürülecek, şehitler kervanına katılacaklardır. Ama, hiç bir güç, Kürdistan halkının ulusal ve sınırsız kurtuluş mücadelesini durduramayacak, kaçınılmaz nihai zaferimizi engellemeyecektir●

Sömürgeci faşist diktatörlüğün Kürdistan'a yönelik sindirme ve imha saldırısına karşı, aralarında partimizin de bulunduğu 11 parti ve örgüt ortak bir bildiri yayınladı. Söz konusu bildirin tam metnini aşağıda yaymıyoruz:

DÜNYA KAMUOYUNA

Türk Cuntasının Kürdistan Halkına Karşı Giriştiği Kanlı Saldırıları Boşa Çıkaralım !

Türk cuntası Eruh ve Şemdinli kazalarında meydana gelen sorumsuzca ve Kürt halkının haklı mücadelesine zarar vermekten başka bir şeye hizmet etmeyen bazı şiddet olaylarını bahane ederek ve dünya kamuoyunu yanıltmak için olayları a-bartarak, Kürdistan'ın diğer parçalarını işgal de içeren baskı ve yoketme operasyonlarından komando birliklerinin, zırhlı araçların, helikopter ve jet savaş uçaklarının yer aldığı büyük askerî kuvvetlerini harekete geçirdi.

Bu saldırılar, gerçekte, İktidardaki şoven askerî Türk cuntasının izlediği politikanın yadsınmaz bir sonucudur. Saldırı, aynı politikanın sahibi olan İran ile Irak iktidarlarıyla işbirliği yapılarak ve onların onayıyla düzenlenmiştir. Türkiye'deki askerî diktatörlük, daha İktidara gelir gelmez, Türkiye Kürdistanı topraklarında askerî üsler açtı, Kürt halkına karşı kanlı terörist saldırılara başladı; O'nun yüzlerce değerli evladını idam etti, binlerce emekçiyi zindana attı. Askerî işgal ve terörist saldırılar düzenleme amacıyla ordu güçlerini sınırlara yığmaya başladı.

Saldırı ve işgale denk düşen günlerde NATO Başkomutanı General Bernard Rogers, Türk cuntasının konuğuydu. Geril şoven Irak rejiminin önde gelenlerinden Nalm Haddad, Irak İlerici yurtsever güçlerini yoketme yönünde tehditler savurdu. Ardından Irak Kürdistanı'nın Türkiye sınırına yakın bölgelerinde çok yoğun bir askerî saldırıya geçildi. İran'ın Kürdistan bölgesindeki askerî komutanının, İran Kürt yurtsever güçlerine "teslim ol" çağrısının hemen ardından İran Kürdistanı'nda kanlı operasyonlar başladı.

Bütün bunlar, Irak, Türkiye ve İran'da hüküm süren gerici İktidarların, bölgede ve özellikle Kürdistan'da, gerçekleşmesi için ABD emperyalizminin desteği ile Türkiye cuntasının görevlendirildiği ortak imha planlarının varlığını açıkça ortaya koyuyor. Irak ve İran rejimlerinin açık onayı, Türk Ordusu'nun İran topraklarının bir bölümüne girmesine olanak verdi.

Bu üç devletin gerici İktidarlara, aralarındaki çelişki ve çatışmalara rağmen, kendileri için korkulu bir rüya olan Kürt halkının haklı ulusal Kurtuluş mücadelesi karşısında hep yan yana gelebiliyor; Kürdistan halkının ulusal demokratik muhalefetini birlikte bastırmak için 1983 Mayıs'ında Irak'la çirkin bir ittifak sağlayan Türk Ordusu'nun "teröristleri"(!) arama bahanesiyle Irak Kürdistanı topraklarını işgal ettiği zamandan daha geniş plan ve tezgahlar kurmaktan geri duruyorlar.

Irak'ın İkl komşusundan önce sınır boylarında oturan Kürtleri sürgün ederek buraları askerî böl-

gelere dönüştürmesi gibi; Türk hükümeti de son zamanlarda, kendisine, aynı önlemlere başvurma olanağı veren kararnamele kopardı. İran da aynı yöntemleri uygulamaya başlıyor. Yapılanlar, söz-konusu devletlerin uygulayattıkları ezgi ve ulusal asimilasyon politikasının ürününden başka bir şey değildir.

ABD ve NATO'nun onayıyla işbaşına gelen ve emekçi halk kitlelerine kan kusturan Türkiye cuntası, Türkiye Kürdistanı topraklarını ABD "Çevik Kuvvetleri"nin hizmetine verdi. Yeni askerî havaalanlarının İnşa edilmesine olanak tanıdı. Emperyalizmin, nükleer başlıklı füzelere Türkiye Kürdistanı topraklarına yerleştirmesinden sakınmıyor. Türk Ordusu'nun Kürt halkına karşı giriştiği son kanlı ve vahşi saldırı, salt dünya barışını tehlikeye sokmak ve uluslararası gerginliği arttırmakla kalmayan, bölge halklarının tümünün güvenliklerini de tehdit eden amaçlar doğrultusunda atılan adımlardan başka bir şey değil.

Biz, aşağıda İmzası olan parti ve örgütler; Kürt halkının, yan yana yaşadığı ve binlerce yıldan bu yana kardeşlik bağlarını geliştirdiği halklar ve emekçilerle ördüğü ortak mücadele ateşinin, bu üç devletin gerici yönetimlerinin ortak silahlı saldırılarıyla da söndürülemeyeceğine inanıyoruz. Halklarımızı, başlatılan azgın saldırıya karşı birleşmeye ve omuz omuza göğüs germeye çağırıyoruz. Barışsever, özgürlükçü ve demokrasiden yana ulusal ve slyasal baskılara karşı duran tüm halkları; barış yanlısı, özgürlükçü, insan haklarını savunan ve bu yüce ideallere inan tüm kişi, kuruluş ve partileri; Türk cuntasının emperyalizmin desteğiyle, İran ve Irak'la işbirliği yaparak başlattığı terörist ve işgalci saldırıyı protesto etmeye, ona karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Kürdistan'da katilim ve sürgüne yönelik operasyonlara karşı sesinizi yükseltin !

Bölge halkları üzerne cullanan işgalci ve terörist orduları durdurun !

Irak Kürdistanı Demokratik Halk Partisi
Irak Komünist Partisi
Irak Kürdistanı Sosyalist Partisi
Suriye Kürtleri Halkın Birliği Partisi
Suriye Kürtleri İlerici Demokratik Partisi
Suriye Kürtleri Sol Partisi

Ala Rızgari

Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Hareketi
Ortadoğu Tem.

Kürdistan Öncü İşçi Partisi

Türkiye Komünist Emek Partisi

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi